

Arrest

nr. 190 616 van 10 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en op 23 december 1990 (14 Takhsas 1983 (Ethiopische Kalender, hierna 'EK')) geboren te zijn in Samadu in woreda Holeta G. (Oromiya regio). U bent een etnische Tigrinya. Uw vader had de Eritrese nationaliteit en was een etnische Tigrinya. Uw moeder had de Ethiopische nationaliteit en was een etnische Gurage. Toen zij met uw vader trouwde, bekeerde zij zich tegen de wil van haar familie in van moslim tot orthodox christen, omdat uw vader die religie aanhing. Uw ouders hadden 3 kinderen; u, uw broer T. en uw zus E.. Uw vader had ook een andere vrouw, die van Tigray origine was, maar van wie u de naam niet kent. Met deze vrouw had uw vader 2 kinderen, Ad. en S.. Op een niet nader door u bepaalde dag tussen 11 september 1997 en 10 september 1998 (1990 (EK)) werden uw vader, zijn Tigray vrouw, hun 2 zonen en uw vaders 3 zussen (A., K. en G.) naar Eritrea gedeporteerd. Uw vader kwam vermoedelijk tussen 11 september 2000 en 10

september 2001 (1993 (EK)) terug naar Ethiopië met zijn zus A.. Ad. en S. vervulden hun militaire dienst in Eritrea. Uw vader vestigde zich bij zijn terugkeer naar Ethiopië opnieuw bij jullie in Sadamu. Uw vader, die zijn bezittingen was kwijtgeraakt, had het moeilijk om zich opnieuw in Ethiopië te integreren. Hij dronk meer dan goed voor hem was en schold in die toestand ook geregeld vertegenwoordigers van de autoriteiten uit. Hij kreeg een conflict met de district chairman. Op 4 januari 2001 (26 Tahsas 1993 (EK)) kwam uw vader andermaal dronken thuis nadat hij mensen had beledigd. De volgende dag, op 5 januari 2001 (27 Tahsas 1993 (EK)) bevond u zich met uw vader, en uw zus E. in het salon van jullie huis, toen omstreeks 10 uur 's ochtends een bom in jullie huis werd gegooid. Uw vader overleed bij de aanslag; u verloor een deel van uw arm en uw zus E. raakte blind. Uw moeder, die niet aanwezig was op het moment van de aanslag, kon de situatie niet meer aan en werd krankzinnig. Ook uw broer T. kreeg mentale problemen. U kreeg na de aanslag onderdak van uw buurvrouw, F.S.. U verbleef er tot u 12 of 13 was. Zij gaf u de namen van de district chairman en van de soldaat die volgens haar verantwoordelijk waren voor het gooien van de bom op uw huis, maar u vergat deze. Omdat de man van F.S. niet wilde dat u nog langer bij hen verbleef, werd u gedwongen om in Holeta op straat te leven. U begaf zich verschillende keren naar de 'social court' van de kebele in Holeta, omdat u de verantwoordelijken voor de aanslag op uw ouderlijk huis wilde aanklagen. U sprak er met rechter K.. U vroeg haar tevergeefs om informatie over de aanslag op uw ouderlijk huis. Toen u op straat leefde waste u auto's om te overleven. U kreeg tuberculose. Een verpleegster, S., voorzag u van medicatie. Zij stimuleerde u om verder te studeren. Toen u wat geld had gespaard, besloot u een lerarenopleiding van 3 jaar te volgen aan het Afro Symbiosis instituut in de wijk 'La gare' in Addis Abeba. Toen u 20 of 21 was, stelde Y.A.S., van Ethiopische nationaliteit, die ook in Samadu woonde, u voor om met haar te trouwen. U besloot hier op in te gaan. Jullie kregen een kamer in het huis van uw schoonouders. Een maand vooraleer u uw 3 jaar durende lerarenopleiding zou afronden, kregen de studenten te horen dat het Afro Symbiosis instituut geen erkende onderwijsinstelling was en dat de opleiding bijgevolg niet geldig was. Niettemin kon u –dankzij tussenkomst van S.A., de eigenaar van de Rafidim Youth Academy- aan de slag als leraar in de lagere school van de Rafidim Youth Academy. 3 maanden later werd u echter ontslagen omdat de regering hem onder druk zette. De regering vreesde immers dat u financieel onafhankelijk zou worden en daardoor het onderzoek naar de aanslag op uw familie zou heropstarten. Ook werd u geviseerd omdat u als leraar een handicap had en de studenten u daarom afwezen. Uw Eritrese origine had evenzeer een negatieve impact op uw mogelijkheden om een job te vinden. Toen u in het eerste jaar van uw lerarenopleiding zat werd u thuis in Holeta gearresteerd en naar de gevangenis van Holeta gebracht. Na een maand werd u naar de Kaliti gevangenis in Addis Abeba overgebracht, waar u nog een maand werd vastgehouden en werd vrijgelaten. Er werd geen reden opgegeven voor uw arrestatie. Later werd u op een niet nader door u bepaalde dag door 4 personen in burger uit de klas gehaald en naar hun wagen gebracht. U werd naar de Maekelawi gevangenis gebracht en werd er 1 maand opgesloten. U werd er mishandeld. Er werd u gezegd dat u moest stoppen om de verantwoordelijken van de aanslag op uw huis te zoeken, zo niet zou u blijvend worden vervolgd. Toen u hierna opnieuw aanklopte bij rechter K. van de 'social court' van de kebele in Holeta, in een poging bevestiging te krijgen over de identiteit van de district chairman en de soldaat die volgens uw buurvrouw F. Shale de aanslag op jullie huis hadden gepleegd, belde zij de politie. U vertrok en ging naar Samadu. Uw schoonmoeder zei u dat de politie u zocht en dat zij een brief had achtergelaten waarin gevraagd werd om u te melden in het politiekantoor van Samadu. U besloot het op te geven. Omdat u niet langer wilde leven in een situatie waarbij u door uw Eritrese origine en door uw handicap sociaal werd geïsoleerd, en waarbij het u onmogelijk werd gemaakt om de verantwoordelijken van de aanslag op uw ouderlijk huis aan te klagen en te laten veroordelen, besloot u Ethiopië te verlaten. U dook gedurende 2 weken onder bij vrienden en verliet daarna Ethiopië. U stak de grens met Soedan over en reisde naar Khartoum. Daarna zette u uw reis verder via de Sahara, van waaruit u naar Libië reisde. U reisde per boot naar Italië en besloot naar België te reizen. U kwam er op 24 maart 2015 aan en vroeg er dezelfde dag asiel. Intussen vernam u dat uw vrouw ook Ethiopië verlaten heeft, nadat haar vader in de gevangenis werd opgesloten, omwille van u. Zij zou zich in Beirut (Libanon) bevinden. Via Patrick Van Dijk, wiens vrouw u in een orthodoxe kerk in België ontmoette, vernam u dat uw moeder zou zijn omgekomen toen zij geraakt werd door een kogel die werd afgevuurd door de Ethiopische regering.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Eritrese nationaliteit bezit.

U legde ten eerste geen bewijsstukken voor om uw identiteit of nationaliteit te staven.

U verklaarde bij de registratie van uw asielaanvraag de Eritrese nationaliteit te bezitten (zie bijlage 26) en ook in het gehoorverslag van de DVZ (dd. 26 maart 2015 pt. 6a) en in de vragenlijst van het CGVS (dd. 26 maart 2015 pt. 3) verklaarde u de Eritrese nationaliteit te hebben. Tijdens gehoor I stelde u eveneens de Eritrese nationaliteit te hebben en verduidelijkte u dat uw vader de Eritrese nationaliteit had en uw moeder de Ethiopische (gehoor I p. 6). Later tijdens hetzelfde gehoor stelde u dan weer "Ik weet niet of ik Eritreër ben of ik Ethiopiër ben. Maar omdat vader Eritreër is, beschouw ik mezelf als Eritreër". Tijdens gehoor II stelde u bij de vraag naar uw nationaliteit dan weer 'Niets' en stelde u dat u van vaderszijde Eritreër bent en van moederszijde Ethiopiër (gehoor II p. 8). U legde echter geen enkel bewijsstuk neer om uw nationaliteit of identiteit te staven en bovendien legde u incoherente verklaringen af over het bezit van documenten in het algemeen. Wanneer u tijdens gehoor I gevraagd werd of u in het bezit was van documenten, antwoordde u dat u geen documenten had, enkel documenten van de scholen waar u studeerde (gehoor I p. 10). Tijdens gehoor I bevestigde u nog eens dat u geen identiteitsdocumenten had (gehoor I p. 11) en stelde u nog een derde maal dat u nooit documenten kreeg van de Eritrese noch de Ethiopische overheid (gehoor I p. 12). Nochtans stelde u tijdens datzelfde gehoor ook dat u een geboortecertificaat kreeg, maar dat het verloren ging in het bombardement (gehoor I p. 11). In elk geval legde u geen enkel document voor om uw identiteit of nationaliteit te staven. Uit uw verklaringen tijdens gehoor I blijkt nochtans dat uw vrouw documenten van jullie huwelijk bij haar had; u stelde dat nadien bij door te zeggen dat u niet zeker weet of ze het heeft, maar u verklaarde dat er wel documenten werden afgeleverd naar aanleiding van jullie huwelijk (gehoor I p. 25). Vermits u van een contactpersoon weet dat uw vrouw zich in Beirut bevindt (gehoor II p. 6-7), zou men toch mogen verwachten dat u alles in het werk zou stellen om eventuele documenten die uw band met uw vrouw – en indirect uw identiteit of nationaliteit - zouden kunnen bewijzen zou proberen in het bezit te krijgen, te meer omdat u vertrouwd bent met Facebook en een profiel heeft (gehoor I p. 3).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u de Ethiopische nationaliteit niet zou kunnen claimen.

U stelde dat u recht had op de Ethiopische nationaliteit (gehoor III p.18). U zei dat u diverse malen probeerde, maar dat dit niet lukte. U schreef dit ten eerste toe aan het feit dat uw moeders ouders hun dochter niet wilden inschrijven in hun dossier, dat ze dat niet wilden, omdat uw moeder zich bekeerd had tot christen (gehoor III p. 18). Hiermee gaat u echter voorbij aan het feit dat uw moeder een getrouwde vrouw was, en dat het bijgevolg waarschijnlijk is dat zij in de kebele als (Ethiopische) echtgenote van uw (Eritrese) vader geregistreerd moet hebben gestaan. Uw verklaring dat u niet naar Eritrea werd gedeporteerd (op het moment dat uw vader werd gedeporteerd, met name tussen 11 september 1997 en 10 september 1998 (1990 (EK))) (gehoor I p. 13) "omdat we woonden bij onze Ethiopische moeder" (gehoor I p. 12) wijst er in elk geval op dat de Ethiopische autoriteiten uw moeder (als Ethiopische) en u (als zoon van een Ethiopische moeder) behoedden voor deportatie naar Eritrea, ook al was uw vader – volgens uw verklaringen – Eritreër. De vaststelling dat u en uw moeder reeds in 1997-1998 als Ethiopiërs (die niet aan deportatie werden onderworpen) waren gekend bij de Ethiopische autoriteiten, laat toe om te betwijfelen dat u de Ethiopische nationaliteit niet kon claimen omdat de familie van uw moeder hiertoe haar medewerking niet verleende. Er kan worden opgemerkt dat – indien uw moeder werkelijk de Ethiopische nationaliteit had, hetgeen u tijdens de hele asielprocedure consequent beweerde – u volgens de Ethiopische wetgeving recht heeft op de Ethiopische nationaliteit (zie informatie in uw dossier).

Niettegenstaande uw verklaringen dat u - naar u vermoedt- de Eritrese nationaliteit zou bezitten, omdat uw vader de Eritrese nationaliteit had, dient immers te worden geconstateerd dat volgens de Ethiopische wetgeving u de Ethiopische nationaliteit heeft omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder. Een kind waarvan één van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, is immers Ethiopiër ongeacht de plaats waar het kind geboren werd (zie informatie in het administratief dossier). Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 28 juni 2010 met nummer 45 519, waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, stelt eveneens dat op 23 december 2003 de Ethiopische autoriteiten een nieuwe regelgeving uitvaardigden in verband met de Ethiopische nationaliteit met name de 'Proclamation on Ethiopian Nationality, n° 378 of 2003'. In januari 2004 vaardigde de Security, Immigration en Refugee Affairs and Authority (SIRAA) een nieuwe richtlijn uit die de nationaliteit en rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine moet regelen. Deze regelgeving bepaalt dat indien een van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, deze persoon aanspraak kan maken op het Ethiopische staatsburgerschap en dat ook een persoon, van Eritrese origine, die niet over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt, die geen overheidsfunctie uitoefent die enkel openstaat voor onderdanen van Eritrea, en die zich sinds het referendum ononderbroken gevestigd heeft in Ethiopië maar niet gestemd heeft voor de onafhankelijkheid van Eritrea, geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen. Indien bijgevolg uw bewering klopt dat uw moeder de Ethiopische nationaliteit heeft, dan heeft u op zijn minst recht op de Ethiopische nationaliteit.

Verder blijkt uw elementaire kennis over Eritrea ondermaats te zijn.

Wanneer u gevraagd werd sinds wanneer Eritrea een onafhankelijk land is antwoordde u dat u het niet meer weet (gehoor I p. 12). Tijdens datzelfde gehoor stelde u te denken dat mensen sinds 2000 (Gregoriaanse kalender) de Eritrese nationaliteit hebben (gehoor I p. 12-13). Later tijdens het gehoor verklaarde u dan weer dat u denkt dat onafhankelijkheidsdag in 2000 (Gregoriaans kalender) is (gehoor I p. 14-15). U antwoordde op de vraag naar de start van de onafhankelijkheidsstrijd tussen Eritrea en Ethiopie ; ik weet het niet zeker; ik weet dat er 3 oorlogen waren; het begon in 1998 (gehoor I p. 16). Ook nadat u er op gewezen werd dat u het hier wellicht over het grensconflict had (dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt inderdaad in 1998 plaatsvond), maar dat de vraag het begin van de onafhankelijkheidsstrijd betrof, kon u niet recapituleren wanneer deze onafhankelijkheidsstrijd begon (gehoor I p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Eritrea op 24 mei 1991 onafhankelijk werd, nadat in 1961 de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd van start was gegaan (zei informatie in het administratief dossier). Het is toch uiterst merkwaardig dat u niet weet sinds wanneer het land Eritrea, waarvan u de nationaliteit beweert te hebben, bestaat.

Wanneer u werd gezegd dat er in de geschiedenis van Eritrea een belangrijk referendum was en u werd gevraagd wat u daar over weet, antwoordde u dat u er niets van weet (gehoor I p. 14). U wist evenmin of iemand van uw familie deelnam aan het referendum, noch wanneer het plaatsvond of waar het over ging (gehoor I p. 14). Ook al was u nog jong op het moment dat het referendum voor de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 plaatsvond (zie informatie in het administratief dossier), toch is het bijzonder vreemd dat u als beweerd Eritrees staatsburger niet op de hoogte bent van dit belangrijk feit in de geschiedenis van Eritrea, noch van de eventuele deelname aan het referendum van leden van uw familie. Uw totale onwetendheid tijdens dit gehoor contrasteert overigens ook met uw verklaring tijdens gehoor III dat uw vader voor het referendum stemde in de wijk GezaTanika in Asmara (gehoor III p. 4). U voegde eraan toe dat de vrouw die u onderdak gaf u dat vertelde (gehoor III p. 4).

Van iemand die de Eritrese nationaliteit claimt en tot de 10de graad naar school ging, een lerarenopleiding volgde en gedurende korte tijd les gaf in Ethiopië (nota bene het land waar Eritrea zich van afscheidde), mag toch worden verondersteld dat hij deze sleutelmomenten uit de Eritrese geschiedenis zou kunnen toelichten.

Daarnaast legde u in het kader van uw asielaanvraag incoherente verklaringen af over diverse essentiële punten en personen.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw geboortedatum/leeftijd, over uw geboorteplaats en over het tijdstip van uw huwelijk.

Vooreerst stelde u tijdens gehoor I geboren te zijn op 1/4/1983 (EK), wat overeenkomt met 10 december 1990 (gehoor I p. 5). Tijdens gehoor II (dd. 29 augustus 2016) stelde u dan weer geboren te zijn op 14/4/1983 (of 14 Takhsas 1983)(EK), wat overeenkomt met 23 december 1990 (gehoor II p. 3). Toen u tijdens datzelfde gehoor gevraagd werd hoe oud u bent, stelde u bovendien 23 jaar te zijn (gehoor II p. 3), terwijl u op het moment van dat gehoor ruim 25 (op 4 maanden na bijna 26) jaar was.

U beweerde verder tijdens gehoor I geboren te zijn in Addis Abeba (gehoor I p. 5) en bevestigde dit later nog eens expliciet, daar waar u stelde dat u als geboorteplaats Addis Abeba opgaf bij DVZ, terwijl er [verkeerdelijk] Asmara staat geregistreerd (gehoor I p. 5-6). Later stelde u nogmaals tijdens dat gehoor in Addis Abeba geboren te zijn omdat uw familie er woonde (gehoor I p. 6). Tijdens gehoor II stelde u echter in strijd hiermee geboren te zijn in Sademu (gehoor II p. 3).

U verklaarde tijdens het gehoor door DVZ op 18 november 2012 (9.3.2005 (EK)) gehuwd te zijn (gehoor DVZ pt 15). Tijdens gehoor I kon u de datum van uw huwelijk niet meer preciseren, maar u wist vreemd genoeg nog wel dat u bij DVZ de precieze huwelijksdatum gaf (gehoor I p. 24). U kon tijdens gehoor II niet zeggen hoe oud u was toen u huwde (gehoor II p. 6). U kon dat dan weer wel tijdens gehoor III, vermits u daar zei dat u 20 of 21 was (gehoor III p. 8). U voegde er tijdens gehoor III aan toe dat het niet uw intentie was om te trouwen en dat u zich hierdoor de datum van uw huwelijk niet kan herinneren (gehoor III p. 8). Dit is een erg bedenkelijke verantwoording voor uw onwetendheid, omdat u tijdens het gehoor door DVZ wel een specifieke datum opgaf voor uw huwelijk.

Tevens legde u erg uiteenlopende verklaringen af over uw directe familieleden en over het gezin dat u na de aanslag op jullie huis onderdak verleende.

Voor de DVZ verklaarde u bij de vraag naar broers en zussen **4 broers** te hebben, met name **T.**, waarvan u preciseerde dat u hem al 5 jaar niet meer had gezien; **S.** en **Ad.**, die beiden op hetzelfde moment (tijdens de 4de maand 1993 (EK), wat overeenkomt met de periode tussen 10 december 2000 en 8 januari 2001) overleden en **M.**, die op een niet nader door u bepaald tijdstip overleed (gehoor DVZ pt. 17). In de vragenlijst van het CGVS bevestigde u tot 2 maal toe dat uw vader en uw 2 broers, S. en Ad., alle drie omkwamen toen een bom op jullie huis werd gegooid (vragenlijst CGVS ptn. 3.1. en 3.5).

Tijdens gehoor I maakte u melding van **3 broers, Ad., S. T.** en van **1 zus, El.** (gehoor I p. 23). De door u bij DVZ genoemde M. vernoemde u niet, en u verantwoordde dit door te zeggen dat u deze naam nooit vermeldde bij DVZ, wat een erg bedenkelijke verantwoording is voor de vaststelling dat deze naam

wel degelijk werd geregistreerd tijdens uw gehoor door de DVZ. Tijdens gehoor I noemde u aanvankelijk T. en Ad. als uw broers die overleden zijn, om dit nadien te corrigeren naar S. en Ad. (gehoor I, p. 21). Later tijdens hetzelfde gehoor bevestigde u dat S. en Ad. overleden bij het incident in jullie huis in 1993 (EK) (gehoor I p.23). Tijdens gehoor I maakte u ook voor het eerst melding van een zus, El. (gehoor I p. 22). Toen u gevraagd werd waarom u uw zus niet vermeldde bij de DVZ, antwoordde u dat de tolk u zei om te spreken over uw zaak en niet over uw zus (gehoor I p. 22). Deze verantwoording komt weinig overtuigend over, vermits u bij DVZ wel melding maakte van 4 broers, zodat niet kan worden ingezien waarom de tolk u wel liet praten over uw 4 broers, maar niet over uw enig zus. Tijdens gehoor I maakte u ook nog melding van **2 halfbroers, van wie u de namen en de leeftijd niet kent** en waarvan u ook niet kon preciseren wie hun moeder was en of hun moeder al dan niet de de Ethiopische, dan wel de Eritrese nationaliteit had (gehoor I p. 13,22). U stelde tijdens dat gehoor wel dat uw halfbroers overleden zijn in Eritrea, toen ze deelnamen aan de oorlog (gehoor I p. 22).

Tijdens gehoor II maakte u melding van **1 broer, T. en 1 zus, E.** (gehoor II p. 8). Wanneer u gevraagd werd of u bij het ongeval ook 2 broers verloor, verklaarde u tijdens dat gehoor vreemd genoeg dat u zich daar niets van herinnert. U voegde eraan toe dat u zich uw zus herinnert en de mentale problemen van uw broer (u doelt hier op T.) en van uw moeder (gehoor II p. 7-8).

Uit uw verklaringen tijdens gehoor III kan dan weer worden afgeleid dat **S. en Ad. uw stiefbroers** zijn, met name de 2 zonen die uw vader had met zijn andere vrouw. U stelt expliciet dat uw ouders 3 kinderen hadden, u, uw **broer T.** en uw **zus E.**, en dat u 2 stiefbroers heeft, S. en Ad., die hun militaire dienst deden in Eritrea en zijn overleden (gehoor III p. 4). Het komt weinig aannemelijk over dat u dermate incoherente verklaringen aflegt over het aantal (stief)broers en zussen die u heeft en over de omstandigheden waarin ze zijn overleden.

Over de persoon die u na de aanslag op jullie huis onderdak verleende, legde u ook vage en uiteenlopende verklaringen af. U stelde tijdens gehoor I dat u na de aanslag op jullie huis **een jaar bij de burens** woonde (gehoor I p. 22). U preciseerde later tijdens het gehoor dat de buurvrouw bij wie u toen inwoonde **F.** heet, maar **dat u haar volledige naam niet kent**, omdat u de naam van haar vader niet kent (gehoor I p. 22). Tijdens gehoor II verklaarde u aanvankelijk dat u zich de namen van de personen bij wie u inwoonde niet meer herinnerde, maar u voegde er merkwaardig genoeg aan toe dat u dit wel nog wist tijdens het laatste gehoor (gehoor II p. 5). Later tijdens hetzelfde gehoor, herinnerde u zich toch de naam van de vrouw van het gezin, **F.** (gehoor II p. 5). U kon zich echter de namen van de inwonende kinderen niet meer herinneren, en u stelde als verantwoording hiervoor dat u deze niet wilde herinneren omdat de kinderen niet goed met u waren (gehoor II p. 5). Ook verklaarde u hier dat u van uw 8ste tot uw 12de/13de bij het gezin inwoonde (gehoor II p. 5), wat maar liefst **4 tot 5 jaar verblijf bij hen** veronderstelt, wat incoherent is met uw verklaringen over de duur van uw verblijf in het gezin tijdens gehoor I. Indien u werkelijk 4 tot 5 jaar bij hen verbleef is het ook merkwaardig dat u zich de namen van de kinderen niet herinnert. Ook al verklaarde u dat uw relatie met hen te wensen overliet, dan nog zou men mogen veronderstellen dat u zich hun namen zou kunnen herinneren. Tijdens gehoor III stelde u dan weer dat de naam van uw buurvrouw die u onderdak gaf F.S. is (gehoor III p. 9), wat verbazing wekt, omdat u tijdens gehoor I (p. 22) zei dat u haar volledige naam niet kende omdat u de naam van haar vader niet kende. Uw verklaring tijdens gehoor III dat u nog wist dat u zich tijdens het laatste gehoor haar tweede naam niet kon herinneren is andermaal merkwaardig (gehoor III p. 9).

Daarnaast legde u ook incoherente verklaringen af over (het tijdstip van) de aanslag op jullie huis en over de daders ervan.

Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader overleed toen u 8 was (gehoor DVZ pt. 13A). Ook tijdens gehoor II stelde u tot 4 maal toe 8 jaar oud te zijn geweest toen uw vader overleed en u bij de burens introk (gehoor II p. 4-5). Uit de vragenlijst van het CGVS blijkt dat uw vader omkwam toen een bom op jullie huis werd gegooid (vragenlijst CGVS ptn. 3.1. en 3.5). Tijdens gehoor I (p. 20) en gehoor III (p. 6) preciseerde u dat de aanslag plaatsvond op 5 januari 2001 (27 Tahsas 1993 (EK)). Vermits u voor het CGVS verklaarde geboren te zijn op 1/4/1983 (EK), wat overeenkomt met 10 december 1990 (gehoor I p. 5) of op op 14/4/1983 (EK), wat overeenkomt met 23 december 1990 (gehoor II p. 3), was u op 5 januari 2001 echter geen 8 jaar, maar 10 jaar. Het is vreemd dat u zich hierin consequent vergist.

Over wie de bom op uw huis gooide legde u eveneens erg uiteenlopende verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat de bom gegooid werd door een buurman, maar dat u niet weet wie (vragenlijst CGVS pt. 5). U verklaarde in de vragenlijst van het CGVS dat u werd opgesloten omdat u bleef vragen naar wie verantwoordelijk was voor het gooien van de bom op uw huis; het werd u verboden om de vraag te stellen (vragenlijst CGVS pt. 3.1), hetgeen impliciet een bevestiging vormt voor uw eerdere verklaring dat u niet wist wie de bom gooide. Tijdens gehoor I verklaarde u aanvankelijk dat u niet wist wie de bom gooide (gehoor I p. 21), maar later verklaarde u dat uw buurvrouw poetste bij de personen die verantwoordelijk waren voor het gooien van de bom; u preciseerde dat het Ethiopische soldaten en hogere commandanten waren en dat uw buurvrouw u de namen gaf, maar dat u deze vergat (gehoor I p. 29). Tijdens gehoor III zei u dan weer dat de vrouw door wie u na de aanslag

op uw huis werd opgevangen vertelde dat het de district chairman en een soldaat waren die de bom gooiden (gehoor III p. 6) en later tijdens datzelfde gehoor zei u dat de vrouw u ook de namen van deze 2 personen gaf, maar dat u zich deze niet meer herinnert (gehoor III p. 12). Het komt volstrekt niet doorleefd over dat u aanvankelijk beweerde niet te weten wie de bom op jullie huis gooide, om nadien veel preciezere verklaringen af te leggen over de daders, maar eraan toe te voegen dat u hun namen bent vergeten. Het komt immers niet doorleefd over dat u zich de namen van deze personen, die volgens uw verklaringen een belangrijke negatieve impact op uw leven hadden, niet meer zou herinneren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de namen van de verantwoordelijken u werden onthuld door de vrouw bij wie u inwoonde toen u 12 of 13 was (gehoor III p. 13), maar dat u zich de namen op latere leeftijd nog steeds herinnerde, vermits u verklaarde dat u naar rechter K. van de social court ging om er bevestiging te krijgen van de identiteit van de daders (gehoor III, p. 12). Men zou in elk geval van u mogen verwachten dat u alles in het werk zou stellen om deze namen met alle mogelijke middelen (opnieuw) aan de weet te komen.

Uw verklaringen over uw persoonlijke vervolging zijn eveneens incoherent.

U stelde in de vragenlijst van het CGVS uitdrukkelijk dat u 3 keer werd gearresteerd; een eerste keer werd u door 4 veiligheidsmensen gearresteerd op school en werd u daarop gedurende 2 maanden opgesloten in de Kaliti gevangenis in Addis Ababa. U stelde de reden van uw arrestatie niet te kennen. U stelde een tweede keer thuis in Holeta te zijn gearresteerd door de politie in 2006 (EK) (=2014) (sic) en te zijn opgesloten in de politiecel van Holeta. De reden van uw arrestatie was dat u bleef vragen wie verantwoordelijk was voor het gooien van de bom op jullie huis. De politie verbood u dat. U stelde een derde keer te zijn gearresteerd in Holeta door 4 veiligheidsmensen en gedurende een maand te zijn opgesloten in de Makelai gevangenis, omdat u opnieuw gevraagd had wie verantwoordelijk was voor het gooien van de bom op jullie huis.

Tijdens gehoor I stelde u een eerste maal te zijn gearresteerd op school, door 4 agenten in burger omdat u in het politiekantoor informatie had gevraagd over de dood van uw familie; u werd gedurende ongeveer 1 maand in de Kalati gevangenis opgesloten (gehoor I p. 32). Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd wanneer u werd gearresteerd, antwoordde u het niet meer te weten, maar voegde u er merkwaardig genoeg aan toe dat u het misschien had gezegd bij uw eerste interview (gehoor I p. 32). U stelde een tweede keer 's nachts op een niet nader door u bepaald dag te zijn gearresteerd bij u thuis in Samado, gedurende 2 weken in de gevangenis van Holeta te zijn opgesloten (gehoor I p. 32-33) en ongeveer 2 maanden te zijn opgesloten in de Makelay gevangenis (gehoor I p. 32-33). Tijdens gehoor III verklaarde u eerst gedurende een maand in Holeta prison te zijn opgesloten, daarna nogmaals gedurende een maand te zijn vastgehouden in de Kalati gevangenis en tot slot ook nog gedurende een maand in de Maekelawi gevangenis te zijn vastgehouden (gehoor III p. 11-12).

Al deze incoherente verklaringen roepen ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde (vervolgings)feiten.

Tot slot kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt over uw bewering dat u in Ethiopië te kampen had met sociale uitsluiting omdat u van Eritrese origine bent en omdat u gehandicapt bent.

U verklaarde hierover aan het begin van het gehoor "Ik vertelde het al voordien. Ik werd geboren in Ethiopie en ik werd gestigmatiseerd door mijn achtergrond, **door mijn Eritrese identiteit**; ik kon mij niet integreren bij de kinderen van mijn leeftijd ; ik kon mij niet integreren op school, ik was geïsoleerd; ik was **gehandicapt**, ze lachten met mij, ze vonden het grappig." (gehoor III p. 3). Gevraagd of uw stigmatisering in Ethiopië te wijten was aan uw Eritrese achtergrond, uw handicap of aan beide factoren, antwoordde u "Beiden factoren speelden mee ; de maatschappij stigmatiseert je en de regering geeft je niet alle publieke faciliteiten; je krijgt ook geen identiteitskaart, geen paspoort en je mag je ook niet vrij bewegen" (gehoor III p. 3). U stelde uw situatie voor als "Het was moeilijk omdat ik op straat leefde ; ik was niet in staat om iets te doen ; ik was gehandicapt. Ik kon niets doen ; ik moest elke dag overleven en eten vinden" (gehoor III p. 13).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in Ethiopië lager en middelbaar onderwijs heeft genoten tot de 10de graad, dat u nadien gedurende 3 jaar een lerarenopleiding heeft gevolgd en dat u ook als leraar tewerkgesteld werd in de Rafidim Youth Academy (gehoor I p. 11; gehoor II p. 16-17)). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat een Ethiopische vrouw u (uit medelijden) voorstelde om met haar te trouwen, en dat u daarop inging en gedurende een tijd onderdak kreeg van haar familie (gehoor II p. 6 en gehoor III p. 17-18). **De vaststelling dat u een langdurige schoolse opleiding kon volgen en daaraan gekoppeld een lerarenopleiding en een tewerkstelling als leraar en dat u een huwelijk sloot met een Ethiopische vrouw, zijn echter weinig verenigbaar met uw geschetste situatie van permanente sociale uitsluiting en stigmatisering.**

Voor wat betreft uw **Eritrese achtergrond als factor van sociale uitsluiting**, kan nog het volgende worden opgemerkt. Wanneer u werd gevraagd of u in Ethiopië aansluiting probeerde te vinden met andere personen met Ethiopische roots, antwoordde u dat u gestigmatiseerd werd omwille van uw familie en omwille van uw handicap en dat u daarom geen contact wilde met Eritrese mensen; u voegde

eraan toe dat u geen zelfvertrouwen genoeg had (gehoor III p. 15). Gevraagd hoe het was om (als leraar) op school van Eritrese origine te zijn, antwoordde u letterlijk "Het is niet Eritreër zijn dat een invloed heeft maar wel gehandicapt zijn. Je kan niet met de kinderen spelen" (gehoor III p. 15). Gevraagd of uw Eritrese origine een invloed had toen u zelf op school zat, antwoordde u "Toen ik high school volgde, was dat in mijn buurt ; iedereen kende mij van in mijn buurt ; ze hebben mij niets misdaan omwille van mijn Eritrese origine; het was de regering die dat deed (gehoor III p. 16). Gevraagd of er andere Eritreërs het slachtoffer waren van de regering, antwoordde u "Ja vele Eritreërs werden gedeporteerd" (gehoor III p. 16). U erop attent gemaakt dat dit tijdens de laatste oorlog was en gevraagd of dit nu nog steeds het geval is, antwoordde u "Er zijn in Ethiopië Eritreërs met speciale ID cards; ze worden goed behandeld ; het zijn business men ; ze zijn van de hogere klasse" (gehoor III p. 16). Ook eerder tijdens het gehoor had u verklaard dat Eritreërs die in tijdelijke kampen in Ethiopië verbleven faciliteiten kregen (gehoor III p. 3). U bleek ook geen weet te hebben van Eritreërs die in Ethiopië lastiggevallen of opgesloten zouden zijn omwille van hun Eritrese origine (gehoor III p. 16). Uit al deze verklaringen blijkt geenszins dat Eritreërs of personen met Eritrese roots het voorwerp uitmaken van vervolging in Ethiopië omwille van hun Eritrese origine.

Voor wat betreft uw verklaring dat u **omwille van uw handicap** geconfronteerd werd met stigmatisering kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. U verklaarde dat u problemen had om werk te vinden; u gaf het voorbeeld dat u niet zoals uw vrouw aan de slag kon in de bloemensector, omwille van uw handicap (gehoor III p. 8). U stelde op een ander moment tijdens het gehoor dat u als leraar ontslagen werd omwille van uw handicap (gehoor III p. 10). Uw verklaringen hierover zijn echter incoherent ; tijdens het gehoor door de DVZ en tijdens gehoor I verklaarde u gedurende 6 maanden als leraar te hebben gewerkt in de Rafidi(m) Youth Academy in Holeta (gehoor DVZ pt. 12 en gehoor I p. 11). Tijdens gehoor III stelde u daarentegen dat u er slechts 3 maanden werkte (gehoor III p. 10). Het is ook weinig aannemelijk dat u verklaarde dat u ontslagen werd als leraar omdat de eigenaar van de school u niet wilde omdat u gehandicapt was en ook omdat u Eritreër was (gehoor III p. 10), vermits u ook verklaarde dat het de eigenaar van de school was die u in de periode dat u auto's waste en een lerarenopleiding volgde had beloofd dat u in zijn school mocht komen werken (gehoor III p. 17). Indien uw handicap en Eritrese origine werkelijk doorslaggevend voor hem zouden zijn geweest als redenen om u te ontslaan, zou men toch verwachten dat hij u niet tewerkgesteld zou hebben. U verklaarde ook dat de Ethiopische autoriteiten de eigenaar van de school onder druk zetten om u te ontslaan. Gevraagd waarom ze dat deden, antwoordde u "Als ik zou geëngageerd blijven in de school, zou ik mijn capaciteiten kunnen vergroten; de Ethiopische autoriteiten waren bang dat ik het onderzoek naar de aanslag op mijn familie zou heropstarten ; ze willen niet dat ik financieel onafhankelijk ben" (gehoor III p. 17). Deze bewering wekt verbazing, omdat u het voorstelt alsof de Ethiopische autoriteiten u (of eerder uw toekomstige weerbaarheid en financiële onafhankelijkheid) vrezen, hetgeen weinig verenigbaar is met het beeld dat u in de loop van uw asielprocedure schetste van deze Ethiopische autoriteiten.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat in Ethiopië initiatieven worden genomen vanuit de regering in samenwerking met niet-gouvernementele organisaties om personen met een handicap beter te integreren in de Ethiopische samenleving (i.c. onderwijs en door het creëren van tewerkstellingsmogelijkheden). Er werd met dat doel ook een 'National Plan of Action of Persons with Disabilities (2012-2021) opgesteld (zie informatie in het administratief dossier). Er kan in dit verband ook nog worden opgemerkt dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend dienen te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u uw verblijf had (met name Ethiopië) ondraaglijk wordt.

Uit uw hierboven geschetst parcours qua opleiding en tewerkstelling blijkt echter niet dat u in Ethiopië dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd werd op basis van uw Eritrese origine of op basis van uw handicap dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Uit dit alles blijkt dat u volstrekt niet heeft weten te overtuigen dat u de door u geschetste vervolgingsfeiten, die vooral gestoeld zijn op de beweerde vijandige houding vanwege de Ethiopische autoriteiten tegenover uw vader, zich werkelijk hebben voorgedaan. Er kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u volkomen sociaal geïsoleerd was in Ethiopië omwille van uw Eritrese origine en omwille van uw handicap.

Over het feit dat 3 gehoren werden georganiseerd door het CGVS, kan nog het volgende worden opgemerkt. Er werd op 29 augustus 2016 een nieuw gehoor georganiseerd door het CGVS, nadat door uw psychotherapeut, Dhr. Alain Vanoeteren, en door uw advocaat, Dhr. Tristan Wibault, opmerkingen werden gemaakt bij het verloop van het eerste gehoor dat op 26 januari 2016 plaatsvond, met name vooral over de manier van vraagstelling tijdens dat gehoor, gezien uw specifiek kwetsbaar profiel. Tijdens het tweede gehoor maakte u na de pauze een opmerking over de vertaling. U zei dat het Amhaars van de tolk niet hetzelfde Amhaars was dat u spreekt (gehoor II p. 8). Hierop werd door het

CGVS gerepliceerd dat deze tolk zowel in Eritrese als Ethiopische dossiers werd ingezet. Er werd door het CGVS beslist om een nieuw gehoor te organiseren met een andere tolk die Amhaars spreekt. U reageerde daarop dat u geen nieuw gehoor wilde en spijt had dat u een opmerking over de tolk maakte (gehoor II p. 9). Vermits uw psychotherapeut en advocaat echter opmerkingen hadden gemaakt bij het verloop van het eerste gehoor, werd het raadzaam geacht om u opnieuw op te roepen met een andere tolk. Bij het derde gehoor werden geen opmerkingen gemaakt over het verloop, noch door u, noch door uw vertrouwenspersoon of door uw advocaat. Het CGVS is van mening dat de informatie die u tijdens de 3 gehoren heeft verstrekt, gebruikt kon worden bij de beoordeling van uw asielaanvraag, vermits uit de 3 gehoren blijkt dat u de gestelde vragen beantwoordde, toelichting gaf wanneer u daar om gevraagd werd en dat u ook verantwoordingen aanbracht op momenten dat u op een vraag niet het antwoord wist. Dat uw psychotherapeut en uw advocaat vragen hadden bij het verloop van het eerste gehoor, doet niets af aan het feit dat u tijdens dit gehoor de gevraagde informatie heeft verstrekt en dat deze ook in de beoordeling werd meegenomen.

Voor wat betreft de omstandige medische verslagen (dd. 15 januari 2016 en 30 september 2016) van psychiater Renaud Brankaer en psychotherapeut Alain Vanoeteren kan het volgende worden vermeld. Hierin wordt uw psychologische toestand uiteengezet en is er sprake van ernstige psychische problemen van post-traumatische aard, van persoonlijkheidsstoornissen en van het feit dat u in België noodzakelijke psychotherapeutische en ook medicamenteuze ondersteuning krijgt. Er wordt ook melding gemaakt van uw neiging om dingen te willen vergeten en van uw onvermogen om uw geheugen te structureren en om een coherent relaas te brengen. In het meest recente verslag was sprake van een verbetering van uw psychische toestand en van het feit dat u in staat was om tijdens het laatste gehoor (gehoor III) van het CGVS een globaal genomen coherent relaas te brengen.

Zonder afbreuk te willen doen aan de mogelijke psychische problemen waar u blijk van geeft, noch aan uw fysieke handicap, die ongetwijfeld een negatieve impact heeft (gehad) op uw levensomstandigheden en mogelijkheden in Ethiopië (en daarbuiten) kan ten eerste worden opgemerkt dat de opmaak van een medisch verslag voor wat de oorza(a)k(en) van de symptomen/klachten betreft onvermijdelijk gebaseerd is op de informatie die door de patiënt wordt aangereikt, vermits de personen die het medisch verslag opstellen zelf geen directe getuigen waren van wat er zich in het land van oorsprong precies heeft afgespeeld. Met betrekking tot de door u aangereikte informatie kunnen toch een aantal opvallende vaststellingen worden gedaan, die hierboven reeds werden aanhaald. Zo kan worden vastgesteld dat de incoherenties die uw verklaringen vertonen, niet alleen betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, maar ook op persoonsgegevens als uw eigen geboortedatum, geboorteplaats, uw huwelijk, de leden van uw gezin, en op personen die een cruciale rol speelden in uw leven, hetgeen eerder feitelijke gegevens zijn, die in elk geval minder zwaar beladen zijn dan de vervolgingsfeiten op zich. Bovendien kan in verband met uw geheugen en uw (on)vermogen om dingen te reproduceren ook nog het volgende worden opgemerkt. Het is opvallend dat u tijdens de opeenvolgende gehoren verschillende keren aangeeft dat u bepaalde gevraagde informatie al dan niet kan geven, maar dat u zich wel nog herinnert (of meent te herinneren) dat u tijdens voorgaande gehoren deze informatie wel of niet wist te geven. Dit was onder andere het geval voor uw huwelijksdatum ; tijdens gehoor I (dat plaatsvond op 26 januari 2016) kon u de datum van uw huwelijk niet meer preciseren, maar u wist vreemd genoeg nog wel dat u 10 maanden eerder tijdens het gehoor door DVZ (dat op 26 maart 2015 plaatsvond) wel de precieze huwelijksdatum had opgegeven (gehoor I p. 24). Hetzelfde kan worden opgemerkt over de personen bij wie u inwoonde na het incident waarbij u gewond raakte. Tijdens gehoor II verklaarde u aanvankelijk dat u zich de namen van de personen bij wie u inwoonde niet meer herinnerde, maar u voegde er merkwaardig genoeg aan toe dat u dit wel nog wist tijdens het laatste gehoor (gehoor II p. 5). Tijdens gehoor III zei u over de vrouw bij wie u inwoonde dat ze F.S. heette en voegde u er spontaan aan toe "de laatste keer kon ik mij het tweede deel van haar naam niet herinneren (gehoor III p. 9). Ook over een van uw arrestaties maakte u een dergelijke opmerking. Tijdens gehoor I stelde u een eerste maal te zijn gearresteerd op school, door 4 agenten in burger omdat u in het politiekantoor informatie had gevraagd over de dood van uw familie (gehoor I p. 32). Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd wanneer u werd gearresteerd, antwoordde u het niet meer te weten, maar voegde u er ook hier aan toe dat u het misschien had gezegd bij uw eerste interview (gehoor I p. 32). Wanneer u tijdens gehoor III gevraagd werd hoe oud u was toen u begon te leven in de compound van de familie van uw vriendin, antwoordde u dat u het niet exact weet; dat u er 6 maanden tot een jaar verbleef, maar dat u denkt dat u het vorige keer in detail zei (gehoor III p. 8). Uit dit alles blijkt dat u er zich goed van bewust bent welke cruciale informatie u tijdens welk gehoor al dan niet wist weer te geven, hetgeen wijst op een eerder weinig spontane/doorleefde manier van reproduceren van hetgeen u weet. Wat ook opvalt is dat u zowel tijdens gehoor I als tijdens gehoor III blijk gaf van een zeer gedetailleerde, en onderling coherente weergave van uw reisweg (gehoor I p. 27 en gehoor III p. 19), waarbij u verschillende plaatsnamen, periodes van verblijf, transportmiddelen; precieze betaalde bedragen en namen van smokkelaars wist te reproduceren. Dit wijst er in elk geval op

dat u in staat bent om bepaalde informatie probleemloos te reproduceren op twee verschillende momenten met een interval van 9 maanden. Deze vaststellingen wijzen erop dat de in hogervermelde argumentatie opgesomde incoherenties met betrekking tot de verschillende thema's en personen die essentieel zijn in uw relaas, niet volledig kunnen worden toegeschreven aan uw psychische toestand. Voor wat betreft de (ongedateerde) getuigenis van Patrick Van Dijck, die stelt dat hij in mei 2016 naar Samado in Holeta ging, waar hij uw moeder ging zoeken, kan het volgende worden opgemerkt. In deze getuigenis staat dat een vroegere buurvrouw hem vertelde dat uw moeder ongeveer één jaar geleden zou zijn vermoord. Uit deze getuigenis kan echter niet worden afgeleid wie die buurvrouw was, en Dhr. Van Dijck vermeldt dat men hem geen verder informatie kon of wilde geven, "waarschijnlijk uit angst en/of wantrouwen" (zie getuigenis in het administratief dossier). U verklaarde in verband met deze getuige dat tegen hem werd gezegd dat uw moeder werd gedood door een kogel afgevuurd door de regering (gehoor II p. 4). Dit kan echter niet in de getuigenis worden teruggevonden; Dhr. Van Dijck haalt net aan dat men hem geen verdere informatie kon of wilde geven. In elk geval heeft deze getuigenis, door haar persoonlijk karakter een zeer beperkte bewijswaarde. U legde verder geen documenten voor om uw identiteit (waaronder nationaliteit) of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 januari 2017 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de medewerkingsplicht van het CGVS" zoals bepaald in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 15 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 20 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van "het recht om in elke procedure te worden gehoord als fundamenteel beginsel van het Unierecht".

Verzoeker stelt "dat hij ook Eritreër is aangezien hij nooit in het bezit van Ethiopische documenten werd gesteld". Hij benadrukt "dat hij nooit in Eritrea heeft gewoond en dit land nooit heeft bezocht, dat hij zichzelf Eritreër verklaart want dit is de oorsprong die aan hem toegegeven is door anderen" en stelt dat bij "een toegeschreven nationaliteit de eis om hiervan een bewijs door bepaalde kennis te brengen onzinnig is", temeer daar "zijn vader stierf toen de asielzoeker 8 jaar oud was, werkte als vrachtwagenchauffeur en veel ontspanning vond op café...".

Verzoeker klaagt aan "dat de inhoud van dit eerste interview pertinent in de ogen van het CGVS is gebleven voor het bepalen van de nationaliteit van verzoeker", terwijl "na een eerste rampzalig gehoor en het protest van zijn psychiater, psycholoog en advocaat, heeft het CGVS besloten om een nieuw gehoor te houden".

Verzoeker citeert uit het arrest nr. 45395 van 24 juni 2010 van de Raad aangaande het bepalen van de nationaliteit. Hij acht de verwijzing van de commissaris-generaal naar het arrest nr. 45.519 van 28 juni 2010 van de Raad aangaande het bekomen van de Ethiopische nationaliteit "een bijzonder manier om haar motivering te staven", gezien "een arrest van de Raad enkel gezag van gewijsde (heeft) voor de feiten die werden beoordeeld" en "het geen precedentwaarde (heeft) en dus niet zomaar gebruikt (kan) worden als informatiestuk binnen een asielaanvraag van iemand anders". De motivering in de bestreden beslissing is volgens verzoeker bovendien "een theoretische uitleg die niet wordt bevestigd in de praktijk". Hij citeert uit "UK Home Office, Country Information and Guidance Ethiopia: People of mixed Eritrean/Ethiopian nationality, 31 August 2016" waaruit volgens hem blijkt dat "het begrip Eritreër of Ethiopiër, binnen de Ethiopische context, ruimer (is) dan het begrip nationaliteit, het is een mengeling met etniciteit en wordt in die zin gebruikt binnen het Ethiopische politiek systeem", dat "het de gewoonte (is) om iemand te beschouwen als drager van dezelfde nationaliteit als deze van zijn vader" en dat

“alhoewel iemand van een gemengde origine de nationaliteit van beide ouders zou kunnen vragen volgens de wetgeving van Eritrea en Ethiopië, lijkt het wel dat in de praktijk deze mensen de facto staatloos zullen blijven”.

Verzoeker benadrukt dat hij *“zwaar psychisch getekend is”*. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“geen advies van een deskundige medewerker (vraagt) over de psychische toestand van verzoeker en zijn psychische geschiktheid om een coherent verhaal te formuleren”*. Hij wijst op het bijgevoegde *“Ulysse, attest van 14.12.2016”* en stelt dat *“volgens zijn psycholoog en psychiater is het gewoon onzin om te verwachten dat verzoeker een coherent verhaal zou kunnen brengen”*. Aldus verzoeker vormt *“de onmogelijkheid voor verzoeker om een coherent verhaal te brengen, wel degelijk het bewijs van een zwaar trauma en van het feit dat de oorzaak ervan zware vervolgingsfeiten betreffen”*. Hij meent dat, zoals UNHCR zou aanraden, *“er een gespecialiseerd medisch advies komen om te bepalen of verzoeker over andere inschattingsmethoden kan genieten of niet”*. Hij verwijst naar artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aangaande *“het gelijke behandeling beginsel”*, naar rechtspraak van het EHRM (RC t. Zweden), dat volgens verzoeker aangeeft dat *“de asielinstantie (moet) beantwoorden aan een medische expertise door een onafhankelijke tegenexpertise om deze medische expertise uit te sluiten”*, en naar artikel 15.3 a) van de Procedurerichtlijn aangaande de kwetsbaarheid van de asielzoeker. Verzoeker besluit *“de bestreden beslissing steunt zich niet op het voldoende deskundig advies om de nood aan een specifieke procedure bij een mentale stoornis te voeren”*.

Aangaande de *“Nieuwe getuigenis van de Heer Van Dijck”* legt verzoeker uit dat *“De Heer Van Dijck heeft verzoeker leren kennen in België. Hij is op zoek gegaan naar de moeder van verzoeker in Ethiopië aan de hand van zijn regelmatige reizen naar dit land. Door dit bezoek kwam hij te weten dat de moeder van verzoeker gestorven is. Een buurvrouw heeft hem laten weten dat zij gedood werd door politieagenten.”*. Volgens verzoeker vormt deze getuigenis *“een begin van bewijs van de vervolgingsfeiten”* gezien *“De Heer Van Dijck heeft geen belang in deze zaak. Zijn getuigenis is pertinent want het kan niet betwijfeld worden dat hij regelmatig naar Ethiopië reist en hij een bezoek aan de plaats van herkomst van verzoeker heeft gebracht.”*.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen. In subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Ulysse, attest van 14.12.2016”*, *“UK Home Office, Country Information and Guidance Ethiopia: People of mixed Eritrean/Ethiopian nationality, 31 August 2016 (uittreksels)”* en *“Nieuwe getuigenis van de Heer Van Dijck”*.

Ter terechtzitting legt verzoeker *“Ulysse attest ‘actualisation de l’attestation de suivi’, 22 mei 2017”* neer.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Betreffende de vluchtelingenstatus

2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker zijn identiteit niet staft aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij een geboorteakte had en een huwelijksakte. Verzoeker heeft gestudeerd en is tewerkgesteld in een school. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker zich kan legitimeren.

2.5. Verzoeker beweert dat zijn vader Eritrees was en zijn moeder Ethiopisch (gehoor 26 januari 2016, p. 12-13; gehoor 29 augustus 2016, p. 8), dat hij nooit de Eritrese of de Ethiopische nationaliteit bekwam en dat hij nooit enige documenten van de Eritrese of de Ethiopische overheid ontving (gehoor 26 januari 2016, p. 12), maar dat hij zichzelf als Eritreeër beschouwt (gehoor 26 januari 2016, p. 12).

2.6. Echter verzoeker is geboren in Ethiopië op een ogenblik dat zowel zijn vader als zijn moeder de Ethiopische nationaliteit hadden. Immers ook al werd verzoekers vader beweerdelijk tussen 11 september 1997 en 10 september 1998 met zijn drie zussen, zijn Tigray vrouw en hun twee zonen (gehoor 26 januari 2016, p. 13) gedeporteerd naar Eritrea dan nog kan verzoekers vader hooguit vanaf het ogenblik van deze deportatie zijn Ethiopische nationaliteit hebben verloren. Verzoekers vader is immers geboren in Ethiopië nog voor de onafhankelijkheid van Eritrea in 1991. Nog daargelaten dat verzoeker deze deportatie niet aantoon, is hij niet vrijwillig vertrokken naar Eritrea maar werd volgens verzoeker gedeporteerd en heeft dus tegen zijn wil in de Ethiopische nationaliteit verloren. Er kan dan slechts vastgesteld worden dat verzoeker bij zijn geboorte wel degelijk het Ethiopisch burgerschap bezat, en dit niet enkel via zijn moeder maar ook via zijn vader. Voorts maakt verzoeker ook de beweerdelijke Eritrese nationaliteit van zijn vader niet aannemelijk noch dat hij in 2000/2001 naar Ethiopië zou kunnen teruggekeerd zijn indien hij de Eritrese nationaliteit zou hebben. (gehoor 21 september 2016, p. 16).

2.7. Waar verzoeker citeert uit het arrest nr. 45395 van 24 juni 2010 van de Raad aangaande het bepalen van de nationaliteit kan uit zijn verklaringen blijken dat verzoeker in Ethiopië wel een geboorteakte had (gehoor 26 januari 2016, p. 11) en dat er documenten werden afgeleverd naar aanleiding van zijn huwelijk in Sadamo, Ethiopië (gehoor 26 januari 2016, p. 25). Verzoeker kan dus wel degelijk zijn Ethiopische nationaliteit aantonen en bovendien kan deze ook blijken uit zijn verklaringen dat hij en zijn moeder niet naar Eritrea werden gedeporteerd tussen 11 september 1997 en 10 september 1998 met zijn vader (gehoor 26 januari 2016, p. 13). Uit het voorgaande besluit de Raad dan ook dat verzoeker, die zelf toegeeft nooit enige Eritrese identiteit- of nationaliteitsdocumenten te hebben gehad, evenmin aantoon dat hij de Ethiopische nationaliteit zou verloren hebben.

2.8. Verzoeker acht de verwijzing van de commissaris-generaal naar het arrest nr. 45.519 van 28 juni 2010 van de Raad aangaande het bekomen van de Ethiopische nationaliteit *“een bijzonder manier om haar motivering te staven”*. Echter indien *“een arrest van de Raad enkel gezag van gewijsde (heeft) voor de feiten die werden beoordeeld”* en *“het geen precedentwaarde (heeft) en dus niet zomaar gebruikt (kan) worden als informatiestuk binnen een asielaanvraag van iemand anders”*, dan kan niet worden ingezien waarom een wetsartikel uit de Ethiopische nationaliteitswetgeving casuïstisch is. Hoe dan ook, uit de informatie in het administratief dossier kan opnieuw blijken dat verzoeker volgens de Ethiopische wetgeving inderdaad de Ethiopische nationaliteit bezit, gezien een kind waarvan één van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, Ethiopiër is ongeacht de plaats waar het kind geboren werd. Uit de bij de verweernota gevoegde informatie (*“UK Home Office: Country Information and Guidance Ethiopia: People of mixed Eritrean/Ethiopian nationality”* van 31 augustus 2016, waarvan verzoeker ook

uittreksels bijbrengt, en "*Directive Issued to determine the residence Status of Eritrean Nationals Residing in Ethiopia*" van januari 2004) blijkt verder dat Ethiopië in 2003-2004 de (rechts)positie van Eritreërs in Ethiopië heeft gereguleerd en dat de Security, Immigration en Refugee Affairs and Authority (SIRAA) in januari 2004 een nieuwe richtlijn uitvaardigde die de nationaliteit en rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine moet regelen. Deze regelgeving bepaalt dat indien een van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft deze persoon aanspraak kan maken op het Ethiopische staatsburgerschap en dat ook een persoon, van Eritrese origine, die niet over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt, die geen overheidsfunctie uitoefent die enkel openstaat voor onderdanen van Eritrea, geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen.

De stelling in het verzoekschrift dat uit het rapport "*UK Home Office: Country Information and Guidance Ethiopia: People of mixed Eritrean/Ethiopian nationality*" van 31 augustus 2016 zou blijken dat "*althoewel iemand van een gemengde origine de nationaliteit van beide ouders zou kunnen vragen volgens de wetgeving van Eritrea en Ethiopië, lijkt het wel dat in de praktijk deze mensen de facto staatloos zullen blijven*" berust op een selectieve lezing van dit rapport, daar slechts één bron van 2006 melding maakt van (getuigenissen van) Eritrese-Ethiopische vluchtelingen in Cairo die beweerdelijk *de facto* als staatloos zouden kunnen beschouwd worden ("*seems to have made it possible for Ethiopia to claim that these individuals are Eritrean and Eritrea to claim that they are Ethiopian*"), terwijl andere recentere bronnen (van 2008 en 2009) in het rapport stellen dat "*in late 2003 and early 2004 the situation improved as relations between Ethiopia and Eritrea also eased somewhat, with the publication of a new Proclamation on Ethiopian Nationality made naturalization easier, and the adoption by the immigration authorities of an internal directive on the residence status of Eritrean nationals living in Ethiopia*" (2009), dat "*many people of Eritrean origin living in Ethiopia were able to reacquire citizenship under this proclamation*" (2009) en dat "*according to a 2008 Refugees International report, many, perhaps most, Eritreans living in Ethiopia reacquired citizenship under a nationality proclamation enacted in 2003*" (2008).

2.9. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij op grond van Ethiopische of Eritrese wetgeving de Eritrese nationaliteit zou bezitten, noch dat hij aan de Ethiopische nationaliteit, die hij bij zijn geboorte verkreeg, heeft verzaakt of deze verloren zou hebben. Hij maakt evenmin aannemelijk dat het voor hem onmogelijk zou zijn om Ethiopische identiteits- of nationaliteitsdocumenten te bekomen. Zijn beweringen op het Commissariaat-generaal dat dit niet lukte omdat zijn moeder niet was ingeschreven op het dossier van haar ouders, die dat weigerden omdat zij zich bekeerd had tot het christendom (gehoor 21 september 2016, p. 18), strookt niet met zijn andere verklaringen dat hij nog probeerde een Ethiopische identiteitskaart te bekomen nadat haar ouders zijn moeder terug onderdak boden na de aanslag op zijn ouderlijk huis op 5 januari 2001 (gehoor 21 september 2016, p. 7, 18). Nog daargelaten dat de Raad niet inziet waarom verzoekers moeder, als getrouwde vrouw, nog bij haar ouders geregistreerd zou moeten staan, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de ouders van verzoekers moeder de nationaliteit van verzoeker en zijn moeder kunnen beïnvloeden of de beslissing wie wel of niet geregistreerd wordt in Ethiopië. Deze bevoegdheid hoort enkel de Ethiopische overheid toe.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd "*dat de inhoud van dit eerste interview pertinent in de ogen van het CGVS is gebleven voor het bepalen van de nationaliteit van verzoeker*", terwijl "*na een eerste rampzalig gehoor en het protest van zijn psychiater, psycholoog en advocaat, heeft het CGVS besloten om een nieuw gehoor te houden*", antwoordt de Raad dat het feit dat de commissaris-generaal besloot een tweede (en derde) gehoor te organiseren, niet betekent dat verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor niet in overweging kunnen worden genomen. Bovendien is de motivering aangaande de nationaliteit van verzoeker evenzeer gesteund op zijn tijdens latere verhoren, alsook op objectieve informatie aangaande de Ethiopische nationaliteit(sbepaling).

2.11. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omwille van het sociaal isolement door zijn Eritrese origine en/of handicap en omwille van problemen doordat hij zocht naar de verantwoordelijken van de aanslag op zijn ouderlijk huis op 5 januari 2001. De Raad hecht echter geen geloof aan het relaas van verzoeker.

2.12. Aangaande verzoekers verklaringen omtrent het sociaal isolement door zijn Eritrese origine en/of handicap benadrukt de Raad vooreerst dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. *In casu* blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Ethiopië lager en middelbaar onderwijs heeft genoten tot de 10de graad, dat hij nadien gedurende 3 jaar een lerarenopleiding heeft gevolgd en aldus een hoger diploma bekwaam, dat hij nadien als leraar tewerkgesteld werd in de Rafidim Youth Academy (gehoor 26 januari 2016, p. 11; gehoor 29 augustus 2016, p. 16-17), dat een Ethiopische vrouw met hem trouwde en dat hij gedurende een tijd onderdak kreeg van haar familie (gehoor 29 augustus 2016, p. 6; gehoor 21 september 2016, p. 17-18). Uit een dergelijk relaas kan geenszins een verregaande stigmatisering omwille van zijn etnie en/of handicap blijken die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. Aangaande zijn Eritrese origine gaf verzoeker bovendien zelf aan dat *“er zijn in Ethiopie Eritreers met speciale ID cards, ze worden goed behandeld, het zijn business men, ze zijn van de hogere klasse”* (gehoor 21 september 2016, p. 16), vertelde hij dat Eritreeërs die in tijdelijke kampen in Ethiopië verbleven faciliteiten kregen (gehoor 21 september 2016, p. 3) en gaf hij toe dat hij geen weet had van Eritreeërs die in Ethiopië lastiggevallen of opgesloten zouden zijn omwille van hun Eritrese origine (gehoor 21 september 2016, p. 16). Ook het rapport *“UK Home Office: Country Information and Guidance Ethiopia: People of mixed Eritrean/Ethiopian nationality”* van 31 augustus 2016 stelt dat etnische Eritreeërs actueel geen risico meer lopen op deportatie naar Eritrea en dat er geen gegevens voorhanden zijn dat Eritreeërs na voornoemde Ethiopische nationaliteitswetgeving van 2003-2004 nog overheidsvervolgning dienen te vrezen. Wat verzoekers handicap betreft, wijst de Raad er nog op dat in Ethiopië initiatieven worden genomen vanuit de regering in samenwerking met niet-gouvernementele organisaties om personen met een handicap beter te integreren in de Ethiopische samenleving, waaronder onderwijs en door het creëren van tewerkstellingsmogelijkheden, en dat hiervoor ook een ‘National Plan of Action of Persons with Disabilities (2012-2021)’ opgesteld werd.

2.13. Over de aanslag op zijn ouderlijk huis op 5 januari 2001 legde verzoeker dermate incoherente verklaringen af, met name over zijn geboortedatum/leeftijd, over zijn geboorteplaats, over het tijdstip van zijn huwelijk, over zijn directe familieleden - die betrokken waren bij de aanslag op het huis -, over het tijdstip van de aanslag, over de daders ervan, over het gezin dat hem erna opving en over de arrestaties naar aanleiding van zijn zoektocht naar de verantwoordelijken ervan, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Indien niet verwacht kan worden dat verzoeker op alle punten steeds voldoende gedetailleerd is, dan kan, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, wel verwacht worden dat een asielzoeker de feiten die hijzelf beslist aan te brengen en die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zo goed en getrouw mogelijk verklaart.

2.14. De beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker *“zwaar psychisch getekend is”* en dat *“de onmogelijkheid voor verzoeker om een coherent verhaal te brengen, wel degelijk het bewijs (vormt) van een zwaar trauma en van het feit dat de oorzaak ervan zware vervolgingsfeiten betreffen”*, worden door de Raad niet gevolgd, gezien een medisch-psychologisch verslag geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde en de psychiater of psychotherapeut nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze werden opgelopen. De door verzoeker geattesteerde psychologische problemen kunnen de waarachtigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aantonen. Bovendien kan er nog op gewezen worden dat verzoeker in Ethiopië kon studeren en leerkracht was.

2.15. In het verzoekschrift wordt gewezen op het bijgevoegde *“Ulysse, attest van 14.12.2016”*, waaruit zou blijken dat *“volgens zijn psycholoog en psychiater is het gewoon onzin om te verwachten dat verzoeker een coherent verhaal zou kunnen brengen”*, en ter terechtzitting legt verzoeker *“Ulysse attest ‘actualisation de l’attestation de suivi’, 22 mei 2017”* neer, waarin benadrukt wordt dat verzoekers mentale gezondheid negatief beïnvloed zou zijn door de bestreden beslissing. De Raad stelt dienaangaande vast dat in de door verzoeker neergelegde attesten wordt aangegeven dat er sprake is van ernstige psychische problemen van post-traumatische aard, van persoonlijkheidsstoornissen, van noodzakelijke psychotherapeutische en ook medicamenteuze ondersteuning, van de neiging om dingen te willen vergeten en van een onvermogen om zijn geheugen te structureren en een coherent relaas te brengen, maar dat het attest van 30 september 2016 vermeldt dat zijn psychische toestand verbeterd is en dat hij bij zijn laatste gehoor in staat was om een globaal genomen coherent relaas te brengen. Het *“Ulysse attest ‘actualisation de l’attestation de suivi’ van 22 mei 2017* stelt dan weer dat verzoekers psychische gezondheid sinds het ontvangen van de bestreden beslissing verslechterd is en dat hij *“nauwelijks in staat is om op coherente en chronologische wijze te vertellen over de gebeurtenissen die hij meemaakte”*. De Raad merkt op dat de door verzoeker voorgelegde stukken, opgesteld door een psychiater en psychotherapeut, geen medisch attesten betreffen waaruit na een diepgaand medisch

onderzoek onomstotelijk blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ook uit de gehoorverslagen van verzoeker blijkt niet dat hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Zo kan worden vastgesteld dat verzoeker niet enkel incoherente verklaringen aflegde over de beweerde vervolgingsfeiten, die hij zou willen “vergeten” of waarover hij een chronologisch en coherent verhaal zou moeten vertellen, maar ook over feitelijke persoonsgegevens zoals zijn geboortedatum, geboorteplaats, huwelijk en gezinsleden. Bovendien blijkt dat verzoeker tijdens zijn eerste en derde gehoor een chronologische, gedetailleerde en coherente weergave van zijn reisweg kon reproduceren, waarbij hij verschillende plaatsnamen, periodes van verblijf, transportmiddelen, precieze betaalde bedragen en namen van smokkelaars kon noemen (gehoor 26 januari 2016, p. 27; gehoor 21 september 2016, p. 19), zodat er alleszins geen sprake kan zijn van een veralgemeend *“onvermogen om zijn geheugen te structureren en een coherent relaas te brengen”*, zoals geattesteerd. De Raad acht het ten slotte nog opvallend dat verzoeker tijdens zijn opeenvolgende verhoren verschillende keren aangeeft dat hij bepaalde gevraagde informatie al dan niet wist, maar dat hij zich wel nog herinnert (of meent te herinneren) dat hij deze informatie tijdens eerdere gehoren wel of niet kon geven. Dit wijst er eerder op dat verzoeker zaken weergeeft die hij in werkelijkheid niet heeft ervaren. De Raad meent dan ook dat verzoeker met de door hem neergelegde attesten niet aannemelijk maakt dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.16. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de commissaris-generaal *“geen advies van een deskundige medewerker (vraagt) over de psychische toestand van verzoeker en zijn psychische geschiktheid om een coherent verhaal te formuleren”* en dat *“de bestreden beslissing steunt zich niet op het voldoende deskundig advies om de nood aan een specifieke procedure bij een mentale stoornis te voeren”*, antwoordt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de proceduregids van UNHCR - dat zou aanraden dat *“er een gespecialiseerd medisch advies komen om te bepalen of verzoeker over andere inschattingmethoden kan genieten of niet”* - geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), dat verzoeker niet aantoonde dat hij geen individuele behandeling of *“werkmethode”* zou hebben genoten, zoals artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aangaande *“het gelijke behandeling beginsel”* vooropstelt, dat de rechtspraak van het EHRM (RC t. Zweden) een individueel geval betreft waaruit geenszins kan worden afgeleid dat de asielinstanties steeds een medische tegenexpertise dienen uit te voeren, en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er onafdoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid, zoals bepaald in artikel 15.3 a) van de Procedurerichtlijn.

2.17. Verzoeker zet verder in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel nochtans vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

2.18. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde getuigenis van Patrick Van Dijck en de bij het verzoekschrift gevoegde *“Nieuwe getuigenis van de Heer Van Dijck”* zijn afkomstig van een bevriende privépersoon en hebben geen objectieve bewijswaarde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.22. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK